

produceres paa de store Gaarde, og det er virkelig en Bæve af en saadan Bessaffenhed, at man nok kunde ønske, at Befolkningen kunde faae den erstattet med noget Bedre. Der er jo omkring i de forskjellige Egne af Landet ved Landbrugsforeninger og ved forskellige Mand gjort Bestræbelser for at bringe det til, at vi skulle producere en bedre Ost og en saadan, som vi kunne føre ud af Landet. Jeg tror ikke, at disse Forsøg i det Hele ere lykkedes, og det ligger helt naturligt deri, at man i de store Meierier har kastet sig paa Smørproduktionen som den Produktion, der betaler sig bedst. Naar man tager alt Fedtstof, som findes i Mælken, ud for at tilveiebringe Smør, faar man en saa mager Ost, at den kun ved en meget omhyggelig Behandling kan blive spiselig, og i de allerfleste større Meierier bliver denne Ostefabrikation betragtet som noget Underordnet og Ligeegyldigt; der er daarlige Priser paa Ost, den er vanffelig at konservere, og kan man ikke blive af med den, har man tilsidst den Ressource at lade den gaa til Svinene. Det er, tror jeg, en temmelig korrekt Fremstilling af Produktionen af de simple Oste, som skulle komme den menige Mand tilgode. Lad os da gjøre et Forsøg med at give Ostindsøfselen fri og se, om ikke Konkurrencen muligvis, hvad jeg forresten betvivler — der er ikke Grund til at forandre den tidligere Fremgangsmaade — kunde drive det til, at man producerede bedre Ost her i Landet, eller at man kunde faae billigere Ost til Brug for den ubemidlede Befolkning. At Schweizerost bør beskattes, er jeg enig med den ærede Finansminister i, og ogsaa i, at de finere Luxusoste bør beskattes høit, men jeg synes, det vilde være noget haardt for os Andre, som ikke just hver Dag ville spise Stilton, Roquefort eller fromage de Brie, at vi skulle betale 30—40 Øre mere for Rundet af hollandsk Ost. At betale omrent 100 pSt. Tillæg forekommer mig at være en temmelig stærk Fordring. Hvorvidt denne Adskillelse ved Indpating kan blive virksom eller ikke, tør jeg ingen Mening have om, men efter den ærede Ministers Udtalelser vil der jo, naar Toldloven foreligger næste Gang til Behandling for Rigsdagen, vistnok være tilveiebragt de fornødne Dplysninger i saa Henseende. Jeg tillader mig altsaa, trods den betydelige Nebgang i Toldindtægterne og den Ufikkerhed, der er med Hensyn til Bestatningen af de finere Oste, dog at anbefale Thinget at vedtage det Vædringsforslag, som af os er stillet.

Ordføreren (Magen): Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsætte angaaende enkelte Vædringsforslag og først da Vædringsforslaget under Nr. 22. Jeg talter den ærede Finansminister, fordi han i det Hele har stillet sig velvillig til det, og de historiske Dplysninger, som den ærede Finansminister mødte med, vise jo ogsaa, at vi ere paa den rigtige Wei,

naar vi foreslaa en Forhøielse af Bessyttelsen for Gaandværet. Det er jo Noget, der mere og mere har gjort sig gjældende, at i denne Retning kan Manchestertheorien ikke holde sig; vi maa holde paa Bessyttelsen for vort eget Gaandvært. Nu siger vel min ærede Nabo, at her er Tale om en Forhøielse af Bessyttelsen, men det er dog kun paa den Maade, at vi fastholde de 100 pSt., som man har erkjendt, at der bør indrømmes, og naar vi nu foreslaa, at denne Forhøielse skal være gennemgaaende, er det kun, fordi det gjøres gjældende, at denne Forhøielse i Virkeligheden ikke betyder Noget, fordi Udlandet forskaar at illudere den. Den Forudsætning, som skalde til, for at den kunde komme os til Gavn, sørge de for at tage bort ved, at saadanne finere Stoffer, som skalde bringe Gjenstanden ind under de 100 pSt., fjernes deraf. Det er ogsaa kun det, som der klages over, ikke over, at de 100 pSt. ikke ere tilstrækkelige, men over, at denne Søndring bewirker, at den forhøiede Told bliver illusorisk. Saa siger man, at det ikke er ophøist, at der er virkelig Erang til Bessyttelsen. Jeg maa ogsaa her takke den ærede Finansminister for de Dplysninger, han fremkom med, og som vise, at der er Erang. Der er indført af Klædningsstykker 148,795 Pd., medens der af Fodtøj ikke engang er indført 74,000 Pd., og det turde da vise sig, at Erangen til en Forhøielse af Tolden paa Klædningsstykker er større endnu end Erangen med Hensyn til Fodtøj. Det er dernæst kun de egentlige Luxusartikler, som rammes af den, Dametoiletter, som importeret fra Paris, og det er rigtigt, at det indskrænkes saa meget som muligt. De, der have Raad til det og kunne betale 100 pSt., lad dem have den Forhøielse, men lad vore Arbeiderster faae Leilighed til at tjene deres Brød paa en ærlig Maade ved at forarbejde saa mange Klædningsstykker som muligt. Det er det Princip, jeg for mit Vedkommende fremdeles fastholder, og jeg skal fremdeles tillade mig at anbefale Thinget at vedtage dette Forslag. Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at hvis det var de simple, almindelige Stoffer, som kun kunde rammes der, var det en anden Sag, men den Opfattelse har jeg ikke. Jeg tror, at det er de egentlige Luxusartikler, som man beskatter paa den Maade. At disse Pariformagasinere finde sig tjente med det, viser sig deraf, at de vedblivende sende deres Kataloger, og det gjorde de jo ikke i det Dieblit, de ikke havde Fortjeneste deraf. Men jeg vil spørge, om det er Meningen, at man skal give disse Pariformagasinere en Fortjeneste istedetfor at lade Arbeidet komme vore Arbeiderster tilgode.

Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 27 vil jeg blot sige, at det ganske vist ikke er afgjort ligefrem ved den tidligere Afstemning, men det har i Udvalget været Forudsætningen, at disse kunstige Blomster og Silke skalde sælges ad, og jeg kan ikke se, at Hensynet til Smugleriet skalde